

L'ocasió dels kurds

Si se l'ajudés internacionalment, el poble kurd podria convertir-se en un greu perill intern per al règim de Saddam Hussein.

Els esdeveniments del Golf podrien convertir-se en una "ocasió històrica per al poble kurd", afirma un dels representants a París d'un dels moviments separatistes kurds iraquians. "Però ens trobem davant d'una decisió difícil", afegeix, "¿hem d'unir-nos a les forces internacionals en contra de Saddam Hussein?" Ara, quan Hussein llança un desafiament al món, els kurds volen recordar que el seu poble ha estat històricament l'única força d'oposició interna al règim del *carnisser de Bagdad*. Els tres milions de kurds representen un quart de la població d'Iraq i Saddam Hussein es veu obligat a mantenir mobilitzat permanentment un terç del seu exèrcit a la zona del Kurdistan per tal

de controlar la situació. Aquesta regió, considerada el graner d'Iraq, és d'una importància estratègica crucial, sobretot en cas de bloqueig. L'oposició kurda és ara per ara l'única possibilitat de desestabilització del règim iraquí. Però per ara els dos moviments armats —el Partit Democràtic del Kurdistan i la Unió Patriòtica Kurda— es mantenen a l'expectativa. L'experiència els demostra que no poden refiar-se gaire d'Occident, que fins ara s'ha limitat a protestar molt suauement davant les atrocitats comeses pel govern iraquí (destrucció de pobles sencers, deportacions massives, utilització d'armes químiques, etcètera). Potser caldria aprofitar els darrers esdeveniments

per convocar una conferència internacional sobre els kurds, com la que va tenir lloc a París durant la tardor de 1989 i que va reunir tots els moviments kurds existents als cinc països on viu aquest poble: Turquia, Iraq, Síria, Iran i l'URSS.

A principi de juliol, Jalal Talabani, un dels màxims dirigents kurds iraquians, era a París i va entrevistar-se amb diversos funcionaris dels serveis secrets. Els va revelar que hi havien detectat un anormal moviment de tropes en direcció a Kuwait. Ningú va fer cas d'aquestes informacions de primera mà. ¿Indiferència o interessos creats? Cal no oblidar que França ha estat un dels màxims proveïdors d'armes de Saddam Hus-

sein.

Després de París, Talabani va intentar establir contacte amb els americans, però no va obtenir cap resultat concret. Ara és a Damasc. ¿Cal deixar que Síria organitzi o afavoreixi aquesta "ocasió històrica" dels kurds? O bé seguir l'estratègia que preconitzava Massoud Barzani durant una entrevista que va concedir a una prestigiosa revista nord-americana de temes de defensa: "La solució és atacar el règim des de dins del país: sabotejar la infraestructura econòmica d'Iraq atacant els objectius vitals com ara oleoductes i les instal·lacions petrol·lieres.

Jean Michel Caradech

© L'Express

Traducció de Joan Roje

Un campament kurd.